ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **COME vending s. r. o.**, Masarykova třída 342/39, Opava, zastoupena advokátem JUDr. Zdeňkem Kramperou, Kořenského 1107/15, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2024, čj. 20627/24/5300-22442-713383, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 2. 2026, čj. 22 Af 26/2024-47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala za zdaňovací období září, říjen, listopad a prosinec 2019 řádná daňová přiznání a následně ve dnech 26. 8. 2022 a 21. 9. 2022 podala dodatečná daňová přiznání na daň z přidané hodnoty (DPH).

[2] Důvodem podání dodatečných daňových přiznání, kterými žalobkyně snížila hodnotu zdanitelného plnění, byl především rozsudek krajského soudu ze dne 5. 11. 2020, čj. 22 Af 18/2019-43 (dále jen „původní rozsudek“), jímž krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2019 a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 27. 6. 2014, kterými byla stěžovatelce doměřena DPH za zdaňovací období leden až červen a říjen až prosinec 2012, jakož i penále. Krajský soud v původním rozsudku dovodil, že stěžovatelce náleží plný nárok na odpočet DPH u produktů dodávaných do škol v rámci projektů „Ovoce a zelenina do škol“ a Mléko do škol“ (dále jen „vybrané produkty“), nikoli však povinnost hradit daň na výstupu. Žalovaný,

který byl vázán právním názorem krajského soudu, zrušil dotčená rozhodnutí správce daně. Současně však proti původnímu rozsudku podal kasační stížnost.

[3] V nynější věci pak na základě stěžovatelkou podaných dodatečných daňových přiznání správce daně podle § 144 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, doměřil konkludentně DPH za zdaňovací období září až prosinec 2019.

[4] NSS poté původní rozsudek ve věci zdaňovacích období roku 2012 zrušil rozsudkem ze dne 5. 5. 2023, čj. 5 Afs 5/2021-29, a věc vrátil krajskému soudu, neboť rozhodnutí žalovaného netrpělo vadami, pro které je krajský soud zrušil.

[5] Následně krajský soud vydal nový rozsudek ze dne 22. 11. 2023, čj. 22 Af 18/2019-81 (dále jen „nový rozsudek“), ve kterém oproti původnímu rozsudku změnil svůj právní závěr učiněný v původním rozsudku a žalobu zamítl.

[6] Správce daně na základě nového rozsudku pak v nynější věci zaslal dne 3. 10. 2023 žalobkyni výzvy k podání dodatečných daňových přiznání za zdaňovací období roku 2019, s čímž žalobkyně nesouhlasila. Následně vydal správce daně dne 23. 10. 2023 a dne 15. 11. 2023 dodatečné platební výměry, kterými žalobkyni doměřil DPH za zdaňovací období září, říjen, listopad a prosinec 2019.

[7] Proti těmto dodatečným platebním výměrům se žalobkyně bránila odvoláními, která žalovaný zamítl a potvrdil dodatečný platební výměr ze dne 23. 10. 2023 a změnil dodatečné platební výměry ze dne 15. 11. 2023.

[8] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou krajský soud zamítl.

[9] Krajský soud konstatoval, že mezi důvodné předpoklady ve smyslu § 145 odst. 2 věty první daňového řádu, že bude daň doměřena, náleží také poznatky získané při správě jiných zdaňovacích období téže daně u shodného daňového subjektu (žalobkyně). Těmito poznatky získanými správcem daně přitom nemusí být jen skutkové novoty nebo nové důkazy, ale také poznatky plynoucí ze soudního přezkumu. Krajský soud se ztotožnil se závěry daňových orgánů, že ve věci byly dány důvody pro postup dle § 145 odst. 2 daňového řádu a vydání dané výzvy správcem daně, jakož i k návaznému doměření DPH žalobkyni za daná zdaňovací období.

2. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[11] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že z rozsudku čj. 5 Afs 5/2021-29 a nového rozsudku krajského soudu zjistila, že daň za nyní posuzovaná zdaňovací období roku 2019 má být vyšší než poslední známá daň, a proto měla postupovat podle § 141 odst. 1 daňového řádu.

[12] Ustanovení § 141 odst. 1 daňového řádu podle názoru stěžovatelky platí pro případ, kdy daňový subjekt sám zjistí rozdíl ve své daňové povinnosti. Výzva podle § 145 odst. 2 daňového řádu nesmí být svévolná a má být vydávána jen tehdy, existují-li kvalifikované indicie (skutečnosti a důkazy) o tom, že daň má být stanovena v jiné výši (usnesení

rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, čj. 1 Afs 183/2014-55, č. 3566/2017 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2021, čj. 5 Afs 256/2020-48).

[13] Krajský soud však staví zjištění ve smyslu § 141 odst. 1 daňového řádu na pouhé změně právního posouzení v jiném daňovém řízení (zdaňovací období roku 2012), aniž by správce daně ve vztahu k nyní dotčeným zdaňovacím obdobím zjistil jakékoli nové skutkové okolnosti nebo opatřil nové důkazy. Tento výklad je v rozporu s judikaturou NSS vztahující se k aplikaci § 145 odst. 2 daňového řádu a nepřípustně rozšiřuje předpoklady stanovené v § 141 odst. 1 daňového řádu. Krajský soud bez přesvědčivého odůvodnění rozšiřuje pojem skutečností či důkazů i na pouhou změnu právního názoru v jiném řízení, čímž fakticky stírá rozdíl mezi novou skutkovou okolností (popř. důkazním prostředkem) a následnou právní kvalifikací. Napadený rozsudek je tak rovněž nepřezkoumatelný.

[14] Stěžovatelka odkázala též na nález Ústavního soudu ze dne 10. 12. 2019, sp. zn. IV. ÚS 3500/18, z něhož dovozuje, že retroaktivní dopad změny právního názoru (judikatury) nemůže mít dopad na již formálně skončené daňové řízení, pokud by se zhoršilo postavení jednotlivce (daňového subjektu).

[15] Podle názoru stěžovatelky za situace, v níž správce daně rozhodne o vyměření/doměření daně (a jde o formálně pravomocné rozhodnutí), změna právního názoru na určitou právní otázku (nikoli zjištění nové skutečnosti či informace) v jiném daňovém řízení může mít vliv jen na daňová řízení buď otevřená, anebo budoucí zahájená. Pokud však správce daně doměřil DPH za daná zdaňovací období roku 2019 již v roce 2022, ale ke změně právního názoru došlo na základě rozsudku čj. 5 Afs 5/2021-29 a nového rozsudku krajského soudu až v roce 2023, nemůže být daný právní závěr aplikován na již skončené daňové řízení.

[16] Stěžovatelka doplnila, že pokud by měl být názor krajského soudu správný, postrádal by smysl § 124a daňového řádu. Toto ustanovení neumožňuje, aby rozsudek čj. 5 Afs 5/2021-29 (resp. nový rozsudek krajského soudu) týkající se zdaňovacího období roku 2012 měl vliv na platnost a účinnost konkludentních platebních výměrů z roku 2022 ve vztahu k nyní dotčeným zdaňovacím obdobím roku 2019. Odlišné řešení právní otázky, zda stěžovatelka v rámci přijaté úplaty od SZIF byla povinna odvést daň z přidané hodnoty na výstupu, či nikoli, nemohlo mít vliv na již, byť formálně, ukončená daňová řízení. Správce daně nicméně stěžovatelku upozorňoval na pravý opak.

[17] Stěžovatelka dále rozvedla, že o odlišnou situaci by se jednalo v případě, v níž by v jiném řízení (nikoli nutně daňovém) byla vyřešena předběžná otázka, která by měla vliv na formálně ukončené daňové řízení. Pak by na základě takto nově zjištěné skutečnosti mohla být daň postupem dle § 145 odst. 2 daňového řádu doměřena. O tuto otázku se však v nynější věci nejedná.

[18] Stěžovatelka navrhla, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[19] Žalovaný se ztotožnil s posouzením věci krajským soudem a odkázal na své závěry uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Ty dále zopakoval a rozvedl.

[20] Žalovaný navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

3. Posouzení věci

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Především se NSS zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný jen za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, z jehož odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových a právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení. Nepřezkoumatelností se rozumí zejména taková situace, kdy soud opomene na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Pouhý nesouhlas s odůvodněním napadeného rozsudku ovšem nezakládá jeho nepřezkoumatelnost.

[23] Stěžovatelka namítá, že krajský soud přesvědčivě nevysvětlil, proč za zjištění ve smyslu § 141 odst. 1 daňového řádu a kvalifikovanou indicii ve smyslu § 145 odst. 2 daňového řádu považuje také změnu právního názoru v jiném řízení.

[24] Tuto námitku nepovažuje NSS za důvodnou. Krajský soud se této otázce dostatečně a přezkoumatelně věnoval, když zejména v bodech [26] až [33] napadeného rozsudku rozvedl s odkazem na usnesení rozšířeného senátu čj. 1 Afs 183/2014-55, že má za to, že spatřuje-li rozšířený senát důvodný předpoklad pro doměření daně v poznatcích získaných při správě jiných daní, lze analogicky mezi důvodné předpoklady ve smyslu § 145 odst. 2 daňového řádu počítat také poznatky získané při správě jiných zdaňovacích období téže daně u shodného daňového subjektu. Podle krajského soudu se tak může jednat též o poznatky plynoucí ze soudního přezkumu týkajícího se jiného zdaňovacího období téže daně u shodného daňového subjektu tak, jak tomu je v nynější věci. Daňový řád neomezuje důvodný předpoklad pro doměření daně ve smyslu § 145 odst. 2 daňového řádu jen na skutkové novoty či nové důkazy. Nepřezkoumatelnost rozsudku nezpůsobuje ani skutečnost, že krajský soud dále odkázal na závěry žalovaného. Je totiž přípustné, aby si soud, nedochází-li k jiným závěrům, závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil (viz například rozsudky NSS ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, nebo ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47).

[25] V nynější věci je hlavním důvodem, pro který správce daně přistoupil k výzvě podle § 145 odst. 2 daňového řádu, zrušující rozsudek čj. 5 Afs 5/2021-29 a nový rozsudek krajského soudu v jiné věci týkající se zdaňovacích období roku 2012 téže daně u téhož daňového subjektu – stěžovatelky.

[26] NSS již opakovaně ve své judikatuře vysvětlil, že na soudní rozsudky je třeba nahlížet nikoliv jako na důkazy (okolnosti osvětlující skutkový stav věci) či nové skutečnosti, ale jako na rozhodnutí, která obsahují právní úvahy a názory toho kterého soudu (např. rozsudky ze dne 14. 11. 2013, čj. 7 Afs 90/2013-42, či ze dne 8. 7. 2015, čj. 6 Afs 202/2014-25).

[27] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti přiléhavě odkázal na rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2017, čj. 5 Afs 27/2017-45, z něhož plynou další pro nynější věc rozhodná východiska. Především existují obecné právní principy a zásady, které jsou nezpochybnitelné a na kterých je založen právní stát. Pro všechny základní zásady stanovené v § 5 až 9 daňového řádu je společné to, že mají přímou závaznost. Jsou důležitými

interpretačními pravidly, z nichž je třeba vycházet při výkladu jednotlivých ustanovení daňového řádu. Cílem správy daní pak je daň správně zjistit a stanovit (v rovině nalézací) a zabezpečit její úhradu (v rovině platební). V daňovém řízení se tedy uplatňuje zásada materiální pravdy.

[28] V rozsudku čj. 5 Afs 27/2017-45 se NSS vyjádřil také k otázce daňového řízení (jeho účelu, začátku a konci). Předně konstatoval, že účel daňového řízení je shodný s cílem správy daní, tj. správně zjistit a stanovit daň a zabezpečit její úhradu. Daňový řád nevymezuje výslovně začátek daňového řízení, ale stanoví pouze jeho konec – tj. splnění daňové povinnosti. Předmět daňového řízení se posuzuje vždy samostatně, a to zpravidla za každé zdaňovací období. Každé zdaňovací období je tak fakticky jedním daňovým řízením, které se může skládat z řízení vyměřovacího a řízení doměřovacího (přitom není vyloučeno ani vydání několika dodatečných platebních výměrů za jedno zdaňovací období). V daňovém řízení se v případě doměření daně neuplatní překážka *rei iudicatae*. Právní moc dosavadních rozhodnutí o stanovení daně není jejímu doměření na překážku, možnost doměření daně je limitována pouze uplynutím lhůty pro stanovení daně (§ 148 daňového řádu). Jedná se o specifický postup výlučný pro daňový proces, kdy se po pravomocném rozhodnutí ve věci předpokládá ještě možnost nového rozhodnutí o případném zjištěném rozdílu daně. Kterýkoli později vydaný (dodatečný) platební výměr neruší platební výměry předchozí a neruší původně stanovenou daň, resp. nestanoví opět daňovou povinnost novou, ale pouze mění (v součtu) její výši.

[29] Ustanovení § 141 odst. 1 daňového řádu vymezuje podmínky, za nichž je daňový subjekt povinen podat dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování na daň vyšší, včetně lhůty, kdy lze ještě považovat dodatečné daňové přiznání za včas podané. Současně stanoví, že povinnost podat dodatečné daňové přiznání trvá po celou dobu běhu lhůty pro stanovení daně (§ 148 daňového řádu). Je zde definován pojem poslední známé daně, kterou je výsledná daň, jak byla v dosavadním průběhu daňového řízení naposled pravomocně stanovena správcem daně. Jde zároveň o částku, vůči které je změna dodatečným daňovým přiznáním prováděna. Úprava stanovená § 141 daňového řádu tedy fakticky upřednostňuje dodatečné daňové přiznání před mimořádnými opravnými a dozorčími prostředky (viz *Lichnovský, O., Ondrýsek, R., Nováková, P., Kostolanská, E., Rozehnal, T.* Daňový řád. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, 632-636 s.).

[30] Obdobně se ke vztahu dodatečného daňového přiznání a mimořádných opravných a dozorčích prostředků (obnova řízení a přezkumné řízení) vyjadřuje i další komentářová literatura, která dále konstatuje, že zatímco *„u obnovy řízení je v § 117 odst. 2 jasně vymezen vztah k dodatečnému daňovému tvrzení, u přezkumného řízení takové vymezení chybí. I tak se lze domnívat, že podání dodatečného daňového tvrzení (resp. vydání výzvy k jeho podání) by obecně mělo mít před přezkumným řízením přednost (např. dodatečné daňové tvrzení na daň nižší nelze podat v situaci, kdy by daňový subjekt pouze namítal vady postupu správce daně, viz § 141 odst. 2). […] Je běžné, že daňový subjekt podá neúspěšné odvolání, nepodá správní žalobu, avšak s odstupem času zjistí, že jiný daňový subjekt byl v obdobném sporu úspěšný. V takovém případě nelze spoléhat na nařízení přezkumného řízení, jedinou cestou je podání dodatečného daňového přiznání na daň nižší. Přezkumné řízení bude hrát svoji roli zejména tam, kde správce daně již jednou autoritativně daň posoudil (postup k odstranění pochybností, daňová kontrola, odvolací řízení) a došel k chybnému závěru. Nemělo by jít k tíži daňovému subjektu, že správce daně postupoval v rozporu se zákonem, natož aby byl k nápravě chyb správce daně vyzýván on sám. To však nelze tvrdit u stanovení daně na základě daňového tvrzení, tzv. konkludentně, kdy*

správce daně akceptuje tvrzení daňového subjektu. Zde nedochází k autoritativnímu přezkumu, ale spíše k automatickému stanovení daně. Zde již bude místo pro postup dle § 141 (pozn. podtrženo NSS).“ (*Rozehnal, T.* Daňový řád: Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2024). K obdobným závěrům dospěl NSS např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2026, čj. 8 Afs 9/2025-50, (body [29] až [34]).

[31] Důvodová zpráva k zákonu č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů, pak k § 141 odst. 2 daňového řádu uvádí, že se navrhuje *„úprava ustanovení, které vymezuje podmínky, za nichž je možné podat dodatečné přiznání na daň nižší (resp. vyšší daňový odpočet či ztrátu). [...] Do jisté míry spornou otázkou v případě dodatečného daňového tvrzení na daň nižší je vymezení toho, co je novou skutečností či důkazem. Při restriktivním výkladu pojmu skutečnost, který vychází z ustáleného významu tohoto slova, kdy skutečností v právním smyslu je nutno označit okolnost minulosti nebo současnosti, z níž vyplývá konkrétní právní povinnost nebo subjektivní právo a kterou je možno smyslově vnímat, a jsou tedy k dispozici o její existenci důkazy, nelze pod tento pojem subsumovat právní závěry, jako např. chybné vyhodnocení skutkového stavu, právní omyl či nesprávná interpretace zákona. Takovéto omezení možnosti podat dodatečné přiznání na daň nižší by však bylo proti smyslu celého instrumentu. Navrhovaná úprava by tedy měla odstranit pochybnost ohledně toho, zda je možné podat daňové přiznání na daň nižší z důvodu faktického či právního omylu či chyby daňového subjektu při výpočtu daně v daňovém přiznání, tj. v situaci, kdy daňový subjekt přiznal více, než v souladu s aplikací hmotněprávní úpravy měl.“*

[32] V § 141 odst. 2 daňového řádu byly s účinností od 1. 1. 2013 na základě novely provedené zákonem č. 458/2011 Sb. srovnány podmínky pro podání dodatečného daňového přiznání nebo vyúčtování na daň vyšší i nižší. Je tedy nerozhodné, z jakého důvodu daň byla stanovena nesprávně vyšší nebo nižší. Rozhodné je pouze to, že daň byla z „jakýchkoli“ důvodů stanovena nesprávně (viz např. *Matyášová, L., Grossová, M. E.* Daňový řád s komentářem a judikaturou. 2. aktualizované a doplněné vydání podle stavu k 1. 8. 2015. Praha: Leges, 2015, k § 141).

[33] Na základě výše uvedeného lze konstatovat, že důvodem pro podání dodatečného daňového přiznání na daň vyšší a daň nižší nejsou jen nové skutečnosti a důkazy (důvody skutkové), ale též důvody právní (např. právní omyl nebo nesprávná interpretace zákona). Tento závěr není nijak v rozporu se stěžovatelkou citovanou judikaturou (zejména rozsudkem NSS čj. 5 Afs 256/2020-48 a usnesením rozšířeného senátu čj. 1 Afs 183/2014-55, v němž rozšířený senát hovoří o situaci, kdy se správce daně dozví o skutečnostech či důkazech nasvědčujících doměření); pouze ji doplňuje. Je nutno také vzít v potaz, že konkrétní okolnosti každé věci (resp. stěžovatelkou odkazovaných judikátů) se liší: někde jsou důvodem pro podání dodatečného daňového přiznání nové skutečnosti a důkazy (důvody skutkové), jinde zase důvody právní.

[34] V obecné rovině lze jistě se stěžovatelkou souhlasit, že soulad se zákonem se posuzuje podle právního stavu v době vydání rozhodnutí, nikoli podle právní úpravy účinné např. v době přezkumného řízení. Obdobně je nutno nahlížet i na změnu judikatury, která nepůsobí retroaktivně, nýbrž retrospektivně ve vztahu k dosud neskončeným řízením.

[35] Stěžovatelka ovšem ve své argumentaci v prvé řadě pomíjí povahu rozhodnutí o poslední známé dani v nynější věci. Tímto rozhodnutím bylo *konkludentní rozhodnutí*

pokračování
o jejích dodatečných daňových přiznáních podaných v roce 2022 za dotčená zdaňovací období roku 2019 na daň nižší (na základě původního rozsudku krajského soudu).

[36] Povahou konkludentního rozhodnutí o stanovení daně a postupy správce daně při jeho vydání se komentářová literatura (viz např. bod [30] tohoto rozsudku) i judikatura již opakovaně zabývala. Vychází obecně z toho, že správce daně v případě konkludentního rozhodování daň žádným způsobem nezkoumá či neposuzuje zákonnost výše základu daně, daně a jejich právního a skutkového základu. Správce daně v případě konkludentního stanovení daně nevykonává žádnou činnost. Naopak ke stanovení daně dojde bez jakéhokoliv jeho přičinění. Obecně nelze v případě konkludentního rozhodnutí dovozovat, že by tento typ rozhodnutí mohl být stižen nezákonností, ani to, že by ji bylo možno jakkoliv přičítat správci daně. Jinými slovy řečeno, výsledek tohoto typu vyměření daně se neodvíjí od skutkových a právních úvah správce daně (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. 7 Afs 94/2014-53, ze dne 25. 5. 2016, čj. 3 Afs 190/2015-73, či ze dne 27. 11. 2019, čj. 1 Afs 54/2019-25).

[37] Stěžovatelce již s ohledem na to, že v nynější věci byla poslední známá daň doměřena konkludentně, nemůže NSS přisvědčit v názoru, že správce daně při tomto konkludentním doměření daně na základě dodatečných daňových přiznání závazně aplikoval určitý právní názor, který následně změnil. Konkludentní doměření daně totiž nebylo výsledkem žádného závazného skutkového či právního posouzení skutečností tvrzených stěžovatelkou v dodatečných daňových přiznáních, ale výsledkem bezvýhradné akceptace těchto tvrzení ze strany správce daně. Konkludentní doměření daně tedy nemohlo u stěžovatelky vyvolat legitimní očekávání, že takto stanovená daň již nebude v budoucnosti dále prověřována. Na tom nic nemění ani skutečnost, že správce daně při ústním jednání dne 19. 10. 2022 stěžovatelku upozornil na to, že nesouhlasí s postupem stěžovatelky, nicméně o kasační stížnosti proti původnímu rozsudku nebylo dosud rozhodnuto. Uvedené lze považovat jen za poučení o možnosti dalšího prověření stanovené daně. Správci daně nelze klást k tíži, že na tuto skutečnost a její možné důvody dopředu stěžovatelku transparentně upozornil.

[38] NSS tak shrnuje, že stěžovatelka ani nemohla legitimně očekávat, že daň stanovená za dotčená zdaňovací období konkludentně je daní konečnou a již nebude prověřována. S ohledem na upozornění správce daně při ústním jednání mohla naopak důvodně očekávat, že k takovému prověření může dojít v závislosti na rozhodnutí NSS o kasační stížnosti proti původním rozsudku krajského soudu.

[39] V této souvislosti není důvodná ani námitka stěžovatelky o ztrátě smyslu § 124a daňového řádu. Stěžovatelka má jistě pravdu v tom, že ve smyslu tohoto ustanovení neměl rozsudek NSS čj. 5 Afs 5/2021-29 (resp. nový rozsudek krajského soudu) týkající se zdaňovacích období roku 2012 vliv na platnost a účinnost konkludentních dodatečných platebních výměrů z roku 2022 ve vztahu k nyní dotčeným zdaňovacím obdobím roku 2019. O platnost a účinnost těchto konkludentních dodatečných platebních výměrů ani v nynější věci nejde; nikdo ji ani nezpochybňuje. Podstatou sporu je to, že tyto konkludentní dodatečné platební výměry nijak nebránily dodatečnému doměření daně, jak již bylo vysvětleno.

[40] V neposlední řadě NSS podotýká, že v nynější věci se ve skutečnosti nejednalo o změnu judikatury ani o změnu rozhodovací praxe daňových orgánů.

[41] Ustálenou judikaturu soudů nemůže založit ojedinělý (původní) rozsudek krajského soudu, který je navíc vzápětí ke kasační stížnosti zrušen u NSS. Pravomocný původní rozsudek krajského soudu byl do doby svého zrušení závazný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. výlučně pro postup daňových orgánů ve věci, které se týkal (tj. ve vztahu k dotčeným zdaňovacím obdobím roku 2012). Zrušení původního rozsudku v kasačním řízení a vydání nového rozsudku krajským soudem tedy v tomto jediném případě nemohlo představovat změnu judikatury (ve smyslu jejích obecnějších dopadů na jiné případy).

[42] Nejednalo se ani o změnu rozhodovací praxe (resp. právního názoru) daňových orgánů, které v řízení před krajským soudem pod sp. zn. 22 Af 18/2019 setrvaly na svém právním názoru i po vydání původního rozsudku, proti kterému podal žalovaný úspěšnou kasační stížnost. Nic na tom nemění ani již popsané konkludentní stanovení poslední známé daně, neboť při něm správce daně v nynější věci nijak závazně skutečnosti tvrzené stěžovatelkou v dodatečných daňových přiznáních po skutkové či právní stránce neposuzoval. Správce daně tedy v tomto případě ani nemohl změnit právní názor, protože ve skutečnosti žádný závazně nevyslovil. Pouze stěžovatelku při ústním jednání upozornil na to, že v návaznosti na výsledku řízení o kasační stížnosti proti původnímu rozsudku může dojít k prověření DPH za uvedená zdaňovací období.

[43] Závěrem pak jen pro úplnost NSS uvádí, že v nynější věci se nejednalo ani o posouzení předběžné otázky, jak ostatně správně konstatovala již stěžovatelka. V podrobnostech lze nejen k této otázce odkázat na rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného.

4. Závěr a náklady řízení

[44] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[45] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 14. května 2026

Ondřej Mrákota
předseda senátu